

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 125

декември 2009

М. против Германија - 19359/04

Пресуда 17.12.2009 [Секција V]

Член 5

Член 5-1

Лишување од слобода

Законито апсење или задржување

Континуиран превентивен притвор на апликантот надвор од максималниот период дозволен во време на неговото притворање: *повреда*

Член 7

Член 7-1

Потешка казна

Ретроактивност

Ретроспективно продолжување на превентивниот притвор од максимални десет години на неограничен временски период: *повреда*

Факти – Во 1986 апликантот бил осуден за обид за убиство и грабеж и бил осуден на затворска казна од пет години. Покрај ова, судечкиот суд наредил тој да биде сместен во превентивен притвор, мерка што се сметала за неопходна имајќи ја предвид силната склоност на апликантот да врши дела што сериозно го загрозувале физичкиот интегритет на неговите жртви. Тој веќе бил многу пати осудуван и затворан, особено за обид за убиство, кражба, напад и уцена. Според мислењето на судот, тој бил склон да извршува спонтани насилни дела и претставувал опасност за јавноста. Апликантот ја отслужил својата затворска казна во август 1991 и оттогаш бил во превентивен притвор. Во април 2001 судот одбил да го ослободи условно и наредил тој да се држи во превентивен притвор и по 8 септември 2001, датум на кој требало да истече максималниот десетгодишен период

претходно одобрен за ваков притвор. Давајќи ја таа наредба, судот го применил Кривичниот законик, со амандманите внесени преку закон што стапил во сила во јануари 1998. Тој истакнал дека дополнета одредба важи и за затвореници сместени во превентивен притвор пред стапување во сила на законот и додаде дека, поради тежината на кривичното досие на апликантот и веројатноста тој да извршува натамошни кривични дела, неговиот континуиран превентивен притвор не бил непропорционален. Апелациониот суд потврдил дека тоа што апликантот бил опасен довело до негов континуиран превентивен притвор и додал дека ваквиот притвор не е спротивен на забраната за ретроспективни одредби во кривичното право. Апликантот поднел неуспешна уставна тужба. Федералниот уставен суд сметал, особено, дека укинувањето на максималниот период на притвор и примената на оваа мерка врз криминалци што се сместени во превентивен притвор пред стапување во сила на новото законодавство, а се' уште не завршиле со отслужувањето на својата казна, било компатибилно со Уставот. Исто така, тој сметаше дека ретроспективната примена на дополнетите одредби на Кривичниот законик не била непропорционална.

Право – Член 5 § 1: Судот потврдил дека превентивниот притвор на апликантот пред истекот на десетгодишниот период произлегол од неговата осудителна пресуда од страна на судечкиот суд во 1986, па оттука бил покриен со Член 5 § 1 (а). Судот, сепак, сметал дека немало доволна причинско-последична врска меѓу неговата осудителна пресуда и неговото континуирано лишување од слобода, и по периодот од десет години во превентивен притвор, што било овозможено дури со последователната промена во законот од 1998. Континуираното притворање на апликантот било оправдано од судовите одговорни за извршување на казните во однос на ризикот дека апликантот можел да изврши натамошни сериозни кривични дела – слични на оние за кои претходно бил осуден – доколку се ослободи. Овие понатамошни потенцијални кривични дела, сепак, не биле доволно конкретни и специфични, како што се бара со судската пракса на Судот, во однос на местото и времето на нивно извршување, како и на жртвите, па, оттука не спаѓа во опфатот на Член 5 § 1 (с). Домашните судови не ги засновале своите одлуки за натамошно притворање на апликантот врз на негово евентуално ментално нарушување. Оттука, неговото притворање на може да оправда ни според Член 5 § 1 (е). Се' на се', превентивното притворање надвор од десетгодишниот период не било оправдано според ни еден од под-параграфите на Член 5 § 1.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 7 § 1: Судот морал да определи дали превентивниот притвор на апликантот претставувал „казна“ во смисла на оваа одредба. Согласно германското право, ваквата мерка не се сметала за казна, за која важи апсолутната забрана на ретроактивно казнување, туку поскоро мерка за корекција и превенција, насочена кон заштита на јавноста од опасен престапник. Сепак, исто како и затворската казна, превентивниот притвор подразбира лишување од слобода. Лицата субјект на превентивниот притвор се затворени во обични затвори, иако во одделни крила. Малите измени на притворскиот режим, во споредба со оној на обични затвореници кои ја отслужуваат казната, привилегии како, на пример, право на притворениците да носат сопствена облека или дополнително да ги опремаат своите нешто поудобни затворски ќелии, не може да го маскираат фактот дека нема значајна разлика меѓу извршувањето на затворска казна и извршувањето на наредба за превентивен притвор. Во моментот нема доволно психолошка

поддршка конкретно насочена кон затворениците во превентивен притвор за да обезбеди превенција на престапи сторени од нив. Судот, оттука, не можел да го поддржи аргументот на Владата дека превентивниот притвор служел за чисто превентивна цел, а не и казнена. Согласно Кривичниот законик, наредбите за превентивен притвор може да се донесат само против лица кои се повеќекратно огласени за виновни за кривични дела со одредена тежина. Имајќи го предвид неговото неограничено траење, превентивниот притвор би можел да се разбере и како да претставува дополнителна казна и содржи јасен одвраќачки елемент. Судовите што припаѓаат на системот на кривична правда се вклучени во донесувањето и извршувањето на наредбите за превентивен притвор. Условната суспензија на превентивниот притвор е субјект на наод од страна на судот дека не постои опасност дека притвореникот ќе изврши натамошни сериозни кривични дела, услов што може да е тешко да се исполни. Мерката, оттука, се чини дека е меѓу најстрогите – ако не и најстрогата – која што може да се наметне согласно германскиот Кривичен законик. Имајќи го предвид претходно наведеното, Судот заклучи дека превентивниот притвор согласно германскиот Кривичен законик треба да се квалификува како „казна“ во смисла на Член 7 § 1 од Конвенцијата. Судот, натаму, не беше уверен од аргументите на Владата дека продолжувањето на притворот на апликантот се однесува само на извршување на казната досудена на апликантот од страна на судечкиот суд. Имајќи предвид дека во време кога апликантот го извршил делото тој можел да биде држен во превентивен притвор само на максимален период од десет години, продолжувањето претставувало дополнителна казна што му била досудена ретроактивно, согласно закон донесен откако тој го извршил своето дело.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 41: EUR 50,000 за непарична штета.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de

jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.